

man have til Støtte for denne Hær, naar Kampen i første Linie maatte opgives, et Fæstningsartilleri og en Forstærkningshær, hvis sjællandske Afdeling burde være 11 Batailloner, saa at man, naar disse Batailloner regnes paa 1000 Mand, sit, Fæstningsartilleriet iberegnet, paa Sjælland alene en Forstærkningshær paa omtr. 15000 Kombattanter. Man vilde da have en samlet Hær paa omtr. 45000 Mand, den største Hær, som Landet vil kunne vente at rejse uden at tage sin Tilflugt til Landstormen, til den sidste afgjørende Kamp om Hovedstaden, og med en saadan vilde man ogsaa nogenlunde kunne besætte en feltfortifikatorisk Befæstning omkring denne By.

Efter at man saaledes har søgt at paavise, hvilke Forandringer der ved en eventuel Revision af Hærløven bør foretages med denne, og som navnlig skulde tilsigte at udvitle den egentlige Operationshærs Kampdygtighed uden at gjøre den større og at give de Forstærkningsafdelinger, som ogsaa findes i den nuværende Hærløv, en saadan Udvidelse og Udvikling, at de virkelig kunne være istand til at yde noget Bidrag til Forsvaret i faste Stillinger, skal man sluttelig endnu gjøre nogle almindelige Bemærkninger om Landets Forsvar i det Hele taget.

Det vil maasse være bemærket, at man under Udviklingen af den almindelige Gang, Forsvaret formentlig vil tage, naar Landet bliver udsat for et overlegent Angreb, har fremhævet, at vor Hær, selv om den tænkes forbedret med Hensyn til indre Kraft ved en Revision af Hærløven, ikke vil have fornøden Chance for at gaa seirrig ud af de forskellige Kampe, som ville betegne Hovedmomentene i Forsvaret, eller for at kunne trække de enkelte Affnit af Forsvaret saalænge ud, at Situationen derved kan antages at blive uanselig for vor Modstander.

Man tør ikke stole paa, at en Landgang vil blive afflaaet, naar den fra Sjændens Side søges gennemført med tilstrækkelig Styrke og med forstændig Forberedelse. Man kan ikke vente at kunne opholde Sjenden ret længe ved Operationer paa Sjælland; er han ikke strax efter Landgangen tilstrækkelig overlegen, kan han hurtig, naar han først har fast Fod paa Den, trække Forstærkninger til sig. Man kan ikke holde Stillingen udenfor Skjønshavn ret længe; selv om man har faaet sine Feltbefæstninger endte og Bærterne armerede med Positionsfyts, vil Stillingen dog være svag ligeoverfor en overlegen Sjende paa Grund af dens Udstrækning, ligesom man uanselig vil kunne hindre Sjenden i et Bombardement med Feltfyts.

Man kan derfor ikke trække Forsvaret ret længe ud; der vil vel i Reglen kunne vindes saamegen Tid, som en Allieret behøver for at komme os til Undsætning, men neppe saamegen, at venskabelige Magter, der vel ville understøtte os ad diplomatisk Veje, men ikke direkte træde op som

vore Allierede, ved Underhandlinger med vor Modstander kunne skaffe os en antagelig Fred. Der stiller sig derfor naturligt det Spørgsmaal: Kunde man ikke naa et bedre Resultat ved at ordne sit Forsvar paa en helt anden Maade? Vi skulle kortelig omtale saadanne andre Maader.

Man kunde saaledes tænke sig, at det kunde være hensigtsmæssigt, naar man dog vil koncentrere Forsvaret paa Sjælland, som er en Ø, at lægge Hovedvægten paa en Udvikling af Flaaden og ved Hjælp af denne søge at holde Sjenden borte fra Landet eller specielt Sjælland. Det var en Maade at ordne Forsvaret paa, som vilde tiltale Mange; den danske Sømand har fra gammel Tid et saa godt Navn og vor Marine en saa smuk Historie, at Følelsen i høi Grad tiltales ved Tanken om at betro Flaaden saa godt som udelukkende Landets Forsvar. Begynder man imidlertid paa en Undersøgelse af, hvor stor vor Flaade da skulde være, for at den kunde være Herre i vore Farvande og med Sikkerhed holde en fjendtlig Landgang borte, hvormeget den vilde koste at anskaffe og vedligeholde, saa viser det sig strax, at Opgavens Løsning ad denne Vej er umulig for et Land med Danmarks Indtægter. Selv om Marinens aarlige Budget blev ligesaa stort som Hærens og Flaadens tilfammen, vilde man dog blive langt tilbage f. Ex. for Tydskland, hvis Flaade dog ikke hører til de største, men hvis Marinebudget gennemsnitlig for en længere Arrække har været omtr. 44 Mill. Kroner aarlig. Man vil altsaa ikke ad denne Vej kunne faa nogen Garanti for at kunne holde Sjenden borte fra Sjællands Kyster.

Det vilde heller ikke hjælpe at slaa lidt af paa denne store Flaade for ved Siden af den at have en lille Hær til Dækning af Hovedstaden og Flaadestationen; thi er Sjenden først kommen i Land — og den Mulighed kan man saa meget mindre se bort fra, som der da ingen Hær havest til at forbyde Landgangen, naar Flaaden har lidt et om end kun partielt Nederlag — lade disse Objekter sig overhovedet ikke forsvare ved en lille Hær.

Spørgsmaalet bliver dernæst, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt ved Siden af en passende Udvikling af Flaaden at lægge stor Vægt paa Operationshæren og derimod se bort fra Forstærkningen i Haab om da med Sikkerhed at kunne afflaa alle Landgangsforseg. Det er ganske vist, at man, naar man vilde ofre nogle Millioner paa at organisere Forstærkningen med fuldstændige Rammer og fortsatte Svælsker paa samme Maade som Liniehæren og paa at give Feltartilleriet og Artilleriet en tilsvarende Udvidelse, kunde komme op til en Operationshær paa omtr. 50000 Mand, hvorved man selvfølgelig blev heldigere stillet ligeoverfor et Landgangsforseg, end naar man kun har en Hær paa 30000 Mand; men nogen absolut Garanti for at kunne firkte Sjælland paa denne Maade faar man dog